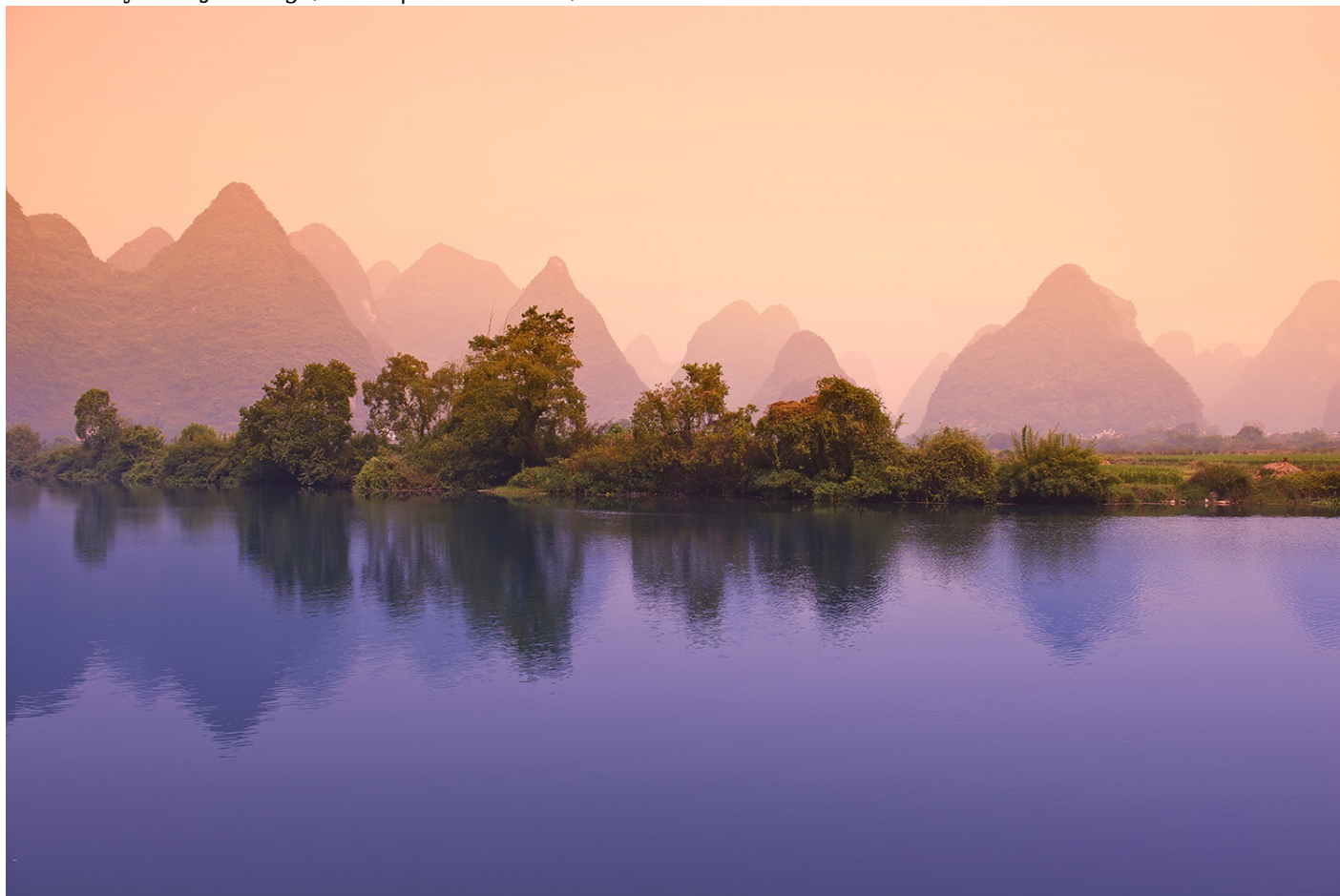

Сигурността в спасението

written by Tim Jennings, M.D. | December 5, 2008

“Въпросът ми е относно увереността на човек в спасението му. Въз основа на вашия модел за спасението, за разлика от общоприетото или традиционното му възприемане като един юридически акт, кога човек може да бъде сигурен, че е спасен?”

Общото становище е, че човек се спасява в момента, в който с вяра приеме Исус Христос в живота си. Наричаме това “оправдание чрез вяра”. В същия момент можем да имаме уверение в спасението си, а престъпникът на кръста обикновено се използва като доказателство в подкрепа на това становище. Сигурността на спасението се поддържа през процеса на освещаването, който започва и продължава, докато Исус дойде, при положение, че човекът остава в Христос или поддържа спасителни отношения с Него.

Изглежда, че вашият модел се фокусира повече върху изцелението на нашето греховно състояние, върху възстановяването ни според първоначалния Божи образ или в начина ни на живот – в любовта, в което виждам много смисъл, особено когато човек разбира греха и закона по начина, по който го правите вие. Въпросът ми е: Въз основа на вашето виждане кога е гарантирано спасението? Има ли нещо като “оправдание”

във вашия модел?

Благодаря ви за седмичните съботни уроци. Помогнаха ми да видя Бога като истински любящ Баща, Който не нанася наказание върху никого.

Продължавайте все така!

JH, Австралия”

Благодаря за този прекрасен въпрос, с който много хора се борят, независимо кой „модел“ приемат.

В моя модел имаме „увереност“ в спасението, когато „се доверяваме“ на Исус с живота си, това е всичко! След като се доверим на Исус, Той, нашият велик Небесен Лекар, ще ни излекува съвършено и ще ни възстанови, като по този начин нашата увереност е в Спасителя, а не в нас самите или в нашето бъдеще. „Това е вечен живот, да познаят Теб, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил“ (Йоан 17:3). Когато „познаваме“ Бога, както Исус Го е разкрил, и Му се доверяваме, тогава имаме увереност, вяра или доверие и в Неговата способност да ни „спаси“! Нашата увереност е в Спасителя (точно като при престъпника на кръста), а не в юридическото уреждане на някакъв дълг.

Представете си смъртоносно физическо заболяване. Ако лекарят има лекарство, което ще ви излекува на 100%, коя е основната стъпка, необходима, за да сте сигурни че ще бъдете „спасени?“ Не е ли доверието към лекаря? Когато му се доверявате, ще започнете предписаното от него лечение, ще следвате наставленията му, ще се подложите на неговите интервенции и резултатът ще е сигурен. Но ако не се доверите на лекаря, няма да му позволите да ви лекува, няма да следвате предписанията му и състоянието ви няма да се подобри.

По подобен начин се случва и с нашето вечно спасение. Ако се доверим на Исус, тогава Той ще ни излекува съвършено. Именно в тази връзка на доверие с Него намираме нашата увереност в спасението. В момента, в който Му се доверяваме и обръщаме живота си към Него, ще имаме сигурността в Него, че Той ще ни спаси. Но ако откажем да Му се доверим и вместо това се доверим на „юридическо уреждане на дълг“ или на дейности като ритуали и спазване на тайнства, тогава не можем да имаме увереност, тъй като тези неща нямат лечебна сила върху греховността. Само онези, които изпитват обновяващия, регенериращия, обитаващия Дух, преживяват преобазяване на сърцето и ума – истинското изцеление, истинското спасение!

Сега да се върнем и да разгледаме традиционния възглед, който доста точно описахте по-горе. Думата спасение идва от корена „salvo“, от който получаваме „salve“, като в лечебен мехлем или „salvage“, както при възстановяване на нещо счупено до неговата цялостност. Ето това всъщност е спасението, процесът на оздравяване, възстановяване, регенериране. Юридически акт не може да постигне това. Но Бог, Който е милостив, обичащ и разбиращ, ни посреща там, където е необходимо, за да ни доведе там, където Той иска да бъдем. Следователно, Бог в миналото си е служил с юридически термини при общуването Си с хора, които не биха могли да проумеят нещата по по-различен начин. На Синай, когато Бог иска приятелство и любов, единственото, което хората могат да чуят, е гръмове и закон. Така че Бог им дава това, което могат да чуят. Точно както родител дава родителски „законали“ за защита на децата, които са твърде незрели, за да разберат опасностите от тютюнопушенето или наркотиците, Бог дава

„юридически“ закон, за да защитава незрелите си деца от унищожаването им достатъчно дълго, докато израснат до доверие и да Му позволят Той да ги излекува. За съжаление някои хора никога не израстват!

Всъщност някои неправилно са разбрали Бог и Неговото използване на закона и са създали цяла правна рамка на спасението. Моделът на „наказателното заместване“ е изграден върху недоверието към Бога. В този традиционен модел, нашата увереност е в направеното „плащане“, защото Бог се разглежда като строго, сурово и „справедливо“ Същество, което изисква умилостивение. Следователно, нашата претенция е „кръвта на Исус“ като наше „законно право“ на спасението и Христос „моли“ Отца в наша полза, в името на кръвта Си. Такъв модел, при който спасението се смята за законово плащане, извършено от един член на Божеството, за да удовлетвори закона или Отец, има езически произход – гневните божества биват убеждавани чрез „плащания“ с цел да се даде „прошка“. За съжаление християнството се е поддало на тази езическа зараза и твърде често проповядва езически възгледи за Бога и за спасението.

Оправдание (justification) означава „поправяне / коригиране“. Случвало ли ви се е „да поправите“ маржовете на текстов документ? Ако имате програма за текстообработка на вашия компютър, има команда, която ви позволява да „поправяте“ (justify) маржовете. Когато изпълните тази команда, какво се случва? Юридически извинявате маржовете ли? Или поставяте в ред маржовете си, поставяте това, което е извън хармония, в хармония; поправяте ги и ги изравнявате?

Когато човекът е съгрешил, кое се е променило? Бог ли по някакъв начин се е променил и Христос е трябвало да умре и да представи Своята кръв пред Отца, за да поправи отношението Му към нас? Или човечеството се е променило и Христос е трябвало да дойде, за да поправи отношението на човечеството към Бога? Когато Бог ни „оправдава“, Той ни „поправя“, възстановява правилното отношение спрямо Себе Си (Римляни 8:31-34). Това оправдание на човешкия род се е осъществило в личността на Исус Христос, Който, бидейки напълно човек, участвайки в тази раса, поемайки нашата човешка природа върху Своята божественост, изживява съвършен живот на любов и унищожаване заразата на греха, като по този начин „оправдава“ нашия човешки вид. Пресъздава, възстановява, изцелява, очисти, оправя, оправдава и пречиства човешкия вид в собствения си победеносен живот, смърт и възкресение! Именно в Богочовека Исус Христос човешката раса е излекувана, поправена, обновена, оправдана и върната обратно към Божия първоначален идеал!

Когато като индивиди осъзнаем всичко, което Исус е разкрил за Отца и сме спечелени да Му се доверим, ние отваряме сърцето и тогава сме „оправдани“ или „поправени“ в личните си отношения с Бога. Тогава получаваме чрез делото на Светия Дух „преливане на Христоподобност“! Светият Дух взема това, което Христос е постигнал, и го възпроизвежда у нас! Неговата победа над злото, Неговият съвършен характер на правда и любов се възпроизвеждат в сърцата ни и ние ставаме подобни на Него. Нашите мисли са приведени в хармония с Неговите, нашите желания стават като Неговите, нашият характер е обновен по подобие на Неговия, нашите мотиви са пречистени – подобни на Неговите. Живеем христоподобен живот, защото вече не аз, грешният егоист живее, а Христос – Обичащият другите е, Който живее в мен! Само в Исус това е възможно. Само в отношенията на доверие с Него можем някога да бъдем оправдани или поправени, защото само в Исус можем да узнаем истината за Бога, която ни печели да се доверим; и тогава в тази връзка на доверие да преживеем преливането на Неговия характер на любов, който ни връща към Божия първоначален идеал!